

ದುರಾಸೆಯ ಫಲ

ಬಹುಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಚಂದಪಾಳ್ಯ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹನೆಂಬ ಯುವಕ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಬಂಧು-ಬಳಗ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಂತ ಮನೆ, ಕೊಂಚ ಭೂಮಿಯಿದ್ದಿತು. ಊರಿನವರ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ನೆರೆಯೂರಿನ ನಾಗಮ್ಮ ಎಂಬ ಮುಗ್ಧ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ. ಅವಳಿಗೆ 'ಅತ್ತೆ ಇಲ್ಲ' ಎಂಬ ನೋವು ಸದಾ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಜಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೊಂಬೆಯನ್ನು ತಂದು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಅದನ್ನೇ ಅತ್ತೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ 'ಇಂದು ಏನು ಮಾಡಲಿ ಅತ್ತೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ ಅತ್ತೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಉತ್ತರ ಬಾರದಿದ್ದರೂ 'ಓ ಆಗಲಿ ಅದೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಕಾಲಯಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಗಂಡ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿವರೆಗೂ ದುಡಿದು ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದು 'ಊಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸಿ' ಎಂದನು. ನಾಗಮ್ಮ ಅಳುತ್ತ 'ಈ ದಿನ ಏಕೋ ಅತ್ತೆ ಏನು ಸಲಹೆ ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಿಲ್ಲರಿ' ಅಂದಳು. ದುಡಿತದ ಆಲಸ್ಯ ಒಂದು ಕಡೆ, ಹಸಿವು ಒಂದು ಕಡೆ, ಕೆರಳಿದ ಸಿಂಹದಂತೆ 'ನಿನ್ನತ್ತೆಗನ್ನು ಬೆಂಕಿ ಇಕ್ಕ, ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸಾಯ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಅತ್ತೆಯಂತೆ ಅತ್ತೆ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಬೊಂಬೆ ಇಟ್ಟೊಂಡು

ನನ್ನ ಸಾಯಿಸ್ತೀಯೆ' ಎಂದವನೆ ಬೊಂಬೆಯನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಎಸೆದ ಅವಳಿಗೂ ನಾಲಾರು ಏಟು ಕೊಟ್ಟು ಹೊರದಬ್ಬಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದ. ಪಾಪ ನಾಗಮ್ಮ ಅಳುತ್ತ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಗಂಡ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. 'ಇಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಕರ್ಮ' ಎಂದು ಬೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರ ನಡೆದಳು. ಊರು ದಾಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ಕಾಡು, ಅಂದು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಬೇರೆ. ಅವಳಿಗೆ ಭಯ ಆವರಿಸಿತು.

ಒಂದು ಮರವೇರಿ ಕುಳಿತಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಕಳ್ಳರು ಪರ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ಭಾಗ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದೇ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಸಿ ಹಣ, ಒಡವೆ ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅತ್ತೆ ನಾಗಮ್ಮನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿಡ್ಡೆ ಹತ್ತಿತು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅತ್ತೆ ಬೊಂಬೆ ಜಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. 'ಯಾರೋ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಓಡಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಓಟ ಕಿತ್ತರು. ಬೆಳಗಾಯಿತು, ನಾಗಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ಬೊಂಬೆಯಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದಳು. ಬೊಂಬೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಹಣ ಒಡವೆ. ತಕ್ಷಣ ಇಳಿದು ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಾ ಚಿ ಕೊಂಡು

ಮನೆ ಕಡೆ ನಡೆದಳು. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ ನರಸಿಂಹ 'ಏಕೆ ಬಂದೆ ಮತ್ತೆ?' ಎಂದ. ಆಗ 'ಶ' ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಬೇಡಿ ಒಳಗೆ ನಡೀರಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು. ಬಳಿಗೆ ಕುಳಿತು ಎಲ್ಲಾ ಕತೆ ವಿಶದವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಗಂಡನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಲಂಕಶವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಪಾರ್ವತಿ, 'ನನ್ನ ಕಳುಹಿಸಿ ನಾನು ಹಣ ಒಡವೆ ತರ್ತೀನಿ' ಎಂದಳು. ಅವಳ ಗಂಡ ಸಾತ್ವಿಕ ಸ್ವಭಾವದವನು 'ಬೇಡ ಕಣೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆ ಯೋಗ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅತಿ ಆಸೆ ಬೇಡ' ಎಂದನು. ಆದರೆ ಪಾರ್ವತಿ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ದಿನ ಒಂದು ಬೊಂಬೆ ಹಿಡಿದು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾಗಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಮರ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತಳು. ಸರಿ ರಾತ್ರಿಗೆ ಕಳ್ಳರು ಬಂದು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾರ್ವತಿ ಬೊಂಬೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿದಳು. 'ಲೇ ಇದ್ದಾರೋ ಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನೋಡೋ ಮೇಲೆ' ಎಂದನು. ಅವರಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿ ಕಾಣಿಸಿದಳು. ಕೆಳಗೆ ಎಳೆದು ಮೈಹುಣ್ಣಾಗುವಂತೆ ಬಡಿದರು. ಅಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಆಸೆ ಇರಬೇಕು. ದುರಾಸೆ ಇರಬಾರದು.

■ ವಿ. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ರಾವ್, ಯಲಹಂಕ

